

வட்டாரவியற்பண்பும் தொன்மக்கதையாடலும் ('சஞ்சாரம்' நாவலை முன்வைத்து)

ப.சு. மூவேந்தன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அ.சு.சு. அரசு கலைக்கல்லூரி, திருத்தணி-631209, இந்தியா

Regionalism and mythology in 'Sancharam' Novel

P.S. Moovendhan a, *

^a Department of Tamil, Arulmigu Sri Subramaniya Swamy Government Arts College, Tiruttani-631209, Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
psmnthn757@gmail.com

Received: 04-11-2020
Revised: 03-06-2021
Accepted: 07-06-2021
Published: 13-06-2021

ABSTRACT

The use of literature is informative and instructive. Sangam songs became classical as they spoke of land and time. The novel 'Sancharam' was taken up for study in a way that exposes the nature biographical jurisprudence based on the tinaikkōtpāṭṭu theories prioritized by the Sangam literature. The novel highlights the status of the traditional art of music of the South in the Karisal area and the position of the arts in relation to the fertility of the soil. Esra the novel 'Sancharam' was written by S. Ramakrishnan, popularly known as. In this book, the author has recorded that every person in the Karisal region, which is full of problems such as poverty, infertility, caste, religion, domination, politics, rule and power, is full of local characteristics and myths related to that land. The article sets out to tell the story of the Karisal myth told by the narrator through the novel and the biological properties that are realized through it.

Keywords: Regionalism, Myth, Karisal Region, Literary Discourse, Folktales, Ethnographical Traditions.

முன்னுரை

தொல்தமிழ் இலக்கியங்கள் நிலத்தையும் காலத்தையும் முதன்மையாகக் கொண்டு படைக்கப்பெற்றவை. திணை அடிப்படையில் அமைந்த சங்கப் பனுவல்கள் அந்தந்தத் திணைசார் மக்களின் வாழ்வியலைப் புலப்படுத்தின. இத்தகு புனைவின் ஊடாக அவர்தம் வாழ்வியல் செல்நெறிகள், வழக்காறுகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் செறிவாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன. சங்கப் பனுவல்கள் வாய்மொழி வழக்காறுகளிலிருந்து எழுத்து வடிவம் பெற்றதனை மானுடவியல், சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளனர் (Kailāsapathi, Ka 2000). அதன் தொடர்பும் நீட்சியும் இன்றைய இலக்கியங்கள் வரை நிலைபெற்று வந்து கொண்டுள்ளன. ஒரு நிலைபெற்ற சமூகம், தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் வாய்மொழி வழக்காறுகள், கதைகள், பண்பாட்டுக்கூறுகள் எச்சங்களாக ஒவ்வொரு காலகட்டத்து இலக்கியங்களிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருவது இலக்கியப் பனுவலாக்கத்தின் தனிச்சிறப்புகளில் ஒன்றாக அமைந்திருக்கிறது. அவ்வகையில் தென்தமிழகத்தின் கரிசல் வட்டாரக் கலைஞர்களின் வாழ்வியலைப் பேசும் சஞ்சாரம் நாவலில் தொன்மக் கதையாடல்களும், வட்டாரவியல்

பண்புகளும் இயைந்துள்ளன. நாவலின் இடையிடையே இடம்பெறும் தொன்மக்கதைகளின் வழியாக வெளிப்படுத்தப்படும் கரிசல் வட்டாரவியற் பண்புகள், அதன்வழி உணர்த்தப்படும் அறச்சிந்தனை ஆகியவற்றை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சஞ்சாரம்

2014-இல் உயிர்மை பதிப்பகத்தின் வழியாக வெளியிடப்பெற்ற இந்நாவல், 2018-இல் சாகித்திய அகாதெமி விருது பெற்றது. தென்னிந்தியாவில் மட்டுமே நிலைபெற்றுவிட்ட மங்கள இசையான நாதஸ்வர இசையின் சிறப்பினையும், நாதஸ்வரக் கலைஞர்களின் வாழ்வியல் இருப்பினையும் கரிசல் வட்டாரத்தைக் களமாகக் கொண்டு இக்கதையாக்கம் உருப்பெற்றுள்ளது. 18, 19-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் செழித்தோங்கி இருந்த இந்தக் கலை, தமிழகத்தில் நிலவிய ஆட்சி, அரசுகளின் மாற்றங்களால் பலவகையான தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகியதை இந்நாவல் வரலாற்றுப்படுத்தியுள்ளது.

கரிசல் வட்டாரம்

பெருநிலப்பரப்பின் சிறுபகுதி வட்டாரம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. "புவியியல் அமைப்பாலும் தட்பவெப்ப நிலையினாலும் ஒத்திருக்கும் பகுதியே வட்டாரம்" என்று குறிக்கப்படுகிறது (Philip Joseph, 2007). தமிழகத்தின் சிவகங்கை, விருதுநகர், இராமநாதபுரம் மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய பழைய இராமநாதபுரம் மாவட்டப்பகுதிகள் கரிசல் வட்டாரம் ஆகும். இயற்கையால் வஞ்சிக்கப்பட்ட மண்ணையும் மக்களையும் களமாகக் கொண்டு கரிசல் படைப்புகள் உருப்பெற்று வருகின்றன. மனித மனங்களில் இயற்கை ஏற்படுத்தும் போராட்டங்களும், அவற்றின் விளைவாக எழும் வாழ்வியல் அவலங்களும் இக்களக் கதைகளில் கருவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழகத்தின் ஏனைய பகுதிகளில் வசிக்கும் இசைக்கலைஞர்களின் நிலைபோன்று கரிசல் வட்டாரத்தில் வாழும் கலைஞர்களின் வாழ்க்கை சிறப்பாக அமையவில்லை. கரிசல் வட்டாரத்தின் தன்மை வறட்சி நிலை போன்றே அவர்களின் வாழ்க்கையும் வறட்சியுடன் திகழ்கிறது என்பதனைக் கருவாகக் கொண்டு 'சஞ்சாரம்' படைக்கப்பட்டுள்ளது. கதையின் நெடுகிலும் கரிசல் வட்டாரத்தில் வழக்கிலிருந்துவரும் கலை, பண்பாட்டு மரபுகள், வாழ்வியல் வழக்காறுகள், நிகழ்வுகளின் போக்கில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

வட்டாரப் பண்பும் தொன்மக்கதையாலும்

மக்கள் வாழ்வியலோடு தொடர்புடைய வாய்மொழி வழக்காறுகள், பண்பாட்டு அறிதல்கள் பல்லாண்டுகள் அவர்களிடையே நிலைபெற்று, பின்னரே தொன்மக்கதைகளாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு, அதன்பின்னரே பனுவலாக்கம் பெற்றுள்ளன. தொன்மங்களே மக்களை இன்புறுத்துவனவாகவும், அச்சப்படுத்துவனவாகவும், வாழ்விப்பனவாகவும், நம்பிக்கைக்கு உரியனவாகவும் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் திகழ்கின்றன.

வட்டாரவியற் பண்புகள் மண்சார்ந்து அமைவன. அது மண்ணையும் மக்களையும் முன்னிலைப்படுத்துகிறது. தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் யாவும் வட்டாரத்தை முன்னிறுத்தியவையே. மானுட வாழ்வில் எண்ணற்ற தொன்மங்கள் வட்டாரவியற் பண்புகளால் நிறைந்துள்ளன. வெக்கையும் வெறுமையும் மானுட வாழ்வைப் புரட்டிப்போடும் களத்தில் வாழ்வியல் அறம் நிலைபெறச் செய்வதனை இவ்வாறான இலக்கியப் படைப்புகள் நிலைநிறுத்துகின்றன.

கரிசலில் வேம்பு

‘இயற்கை செழித்திருக்கும் வரைதான் மானுட வாழ்வும் செழிப்பாக இருக்கமுடியும்’ என்ற அறிவியல் உண்மை தொன்மைக் கதையாடல் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது. கரிசல் வட்டாரத்தின் வறட்சிக்கும், அங்கு வேம்பு மட்டுமே தழைத்திருப்பதற்கும் உரிய காரணத்தை ஒரு தொன்மக்கதையாடல் மூலம் காட்டுகிறார் எஸ்.ரா (Ramakrishan, 2014).

ஊரோடிப் பறவைகள் கூட்டம்கூட்டமாகக் கரிசல் மண்ணின் மீது இறங்கி, தங்கள் உணவுத்தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றன. அவ்வாறு அவை உணவுபெற்றதற்குரிய பலனாக ஊர்மக்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்புகின்றன. ஊரோடிப் பறவைகள் கரிசல்குளம் ஊர்மீது பறக்கையில் ஊராரைப் பார்த்து உங்களுக்கு ‘மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா’ என்று கேட்டதையும், மக்கள் “மண்ணு வேணும்” என்று கேட்ட வரைக்கும் அவர்கள் தந்த நெல்லைத்தின்று மண்வளம் செழிக்க மழைவளம் தந்ததையும், மழை வளத்தால் செழித்த மக்கள் இனிமேல் தங்களுக்கு ‘மண்வேண்டாம் பொன் மட்டும் வேண்டும்!’ எனக் கேட்கின்றனர். அதன்படி பறவைகள் பொன்னை மட்டும் தந்துவிட்டு, மழையை நிறுத்திவிடுகின்றன. நாளடைவில் மண் வளம் குறைந்து, இயற்கை வளம் அழிந்து பறவைகளுக்கு உணவுப்பஞ்சம் ஏற்பட, அவை அந்த ஊரில் இறங்க முடியாமல் பசியோடு அலைந்ததையும் இனி இந்த ஊர்ப்பக்கம் வரக்கூடாது என அவை வேறு இடங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்துவிட்டதனையும், கரிசல் வட்டாரத்தில் வெயிலுத்து கிராம மக்கள் மட்டும் மண்கேட்டுவிட்டு, அதற்குப் பதிலாகப் பறவைகளுக்கு அரிசியில்லா சாவி நெல்லைச் சாப்பிடத் தந்ததால் ஊரோடிகள் இனிமேல் உங்கள் ஊரில் மழையே பெய்யாது எனச் சாபமிட்டுப் பறந்ததையும், பிறகு ஒரு சொட்டு மழையில்லாமல் வறட்சியின் உச்சியில் அனைவரும் வருந்தி அழைத்தபிறகு ஒரேயொரு ஊரோடி வந்திறங்கித் தான் மட்டுமே அந்தக் கூட்டத்தில் மிச்சமிருப்பதாகவும் தன்னால் மட்டும் மழையைக் கொணர முடியாது என்று சொல்லித் தன் கண்ணீரில் ஒரேயொரு சொட்டை மட்டும் வேம்பின்மீது இட்டு வேப்பமரத்தை மட்டும் பிழைக்கச் செய்து, அதை வைத்துப் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிப் போனதையும், பிறகு அம்மரம் தழைத்துத் தன் குளிர்ச்சியால் மழையைக் கொண்டுவந்ததையும், அதனாலேயே இன்று கரிசல்மண் வேம்புகளால் நிரம்பியிருப்பதையும் நாவல் தொன்மக்கதையாக்கிக் காட்டுகிறது.

“வேம்புதான் கரிசலின் அடையாளம். வேம்பில்லாத ஊர்களே இல்லை. வெக்கையில் அம்மை உடலில் கொப்பளிக்கும்போது வேம்புதான் மருந்தாகிறது. வேம்பைத் தாய் என்று கருதினார்கள். வேம்பின் கொழுந்தைப் பிடுங்கி வாயிலிட்டு அதன் கசப்பை ருசித்து வளர்ந்தவர்கள் என்பதாலே வாழ்வின் கஷ்டங்களை சகப்பான அனுபவங்களை அவர்கள் இயல்பாகவே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்” (Ramakrishan, 2014).

கரிசல் வட்டாரம் மட்டும் மண் வளமும் மழைவளமும் குறைந்துபோனமைக்கான காரணத்தை தொன்மக்கதையாக எடுத்துரைக்கிறார் எஸ்.ரா. மக்கள் இயற்கையைக் காக்க வேண்டிய பொறுப்பற்றவர்களாக மாறியதன் விளைவினை இன்றைக்கு அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதன் காரணத்தை இக்கதை அறிவுறுத்தும் போக்கில் காட்டுகிறது. தமிழ்க்கதைகளில் குறிப்பாகத் தொன்மக்கதைகளில் முக்கியமான பண்பாக அமைவது அதன்வழியாக உணர்த்தப்படும் அறக்கருத்தே. அந்த வகையில் இயற்கையை வளப்படுத்திக் கொள்ள மறந்த மனிதன் அதன் விளைவினை அனுபவித்தே தீரவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவான் என்பதனை இக்கதையின் வழியாக எடுத்துரைக்கிறார் எஸ்.ரா. கரிசல் வட்டாரத்தில் மருத்துவ மகத்துவம் கொண்ட வேம்பு மட்டுமே

இன்றைக்கும் பெருமளவில் தழைத்துக் காணப்படுவதற்கான தொன்மத்தை இதன்வழி பதிவுசெய்கிறார் (Ramakrishan, 2014).

ஏழுவிட்டுச் சோறு தருதல்

தவறு செய்யும் மனிதனுக்குத் தரப்படும் தண்டனை நாட்டுக்கு நாடு, காலத்துக்கு காலம், இடத்திற்கு இடம் மாறுபடும். உடலைச் சிதைத்து, உயிரை வாட்டி எடுக்கும் தண்டனைகள் மட்டும்தான் கொடுமைகள் நிறைந்தவை அல்ல. உடலை வாட்டாமல் உள்ளத்தைச் சுட்டெரிக்கும் தண்டனைகளும் கொடுமை நிறைந்தவைதான் என்பதனை ஒரு கதையின்வழி காட்டுகிறார் எஸ்.ரா (Ramakrishan, 2014).

கரிசல் வட்டாரத்தைச் சார்ந்த ஒதியூரில் பிரசவித்துக் களைத்துப் போய் படுத்துக் கிடந்த வெங்கடம்மாள் வீட்டில் திருடவந்த மூக்கன், அவள்வீட்டில் வெங்கலப் பாத்திரங்களைத் திருடும்போது அவள் கூச்சலிடவே அக்கம்பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் ஓடிவந்து அவனைப் பிடித்து அடித்து உதைக்கின்றனர். ஊர் மைதானத்தில் அவனைக் கட்டிவைத்து, அவனுக்கு என்ன தண்டனை தரலாம்? என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்த ஊரில் நூறு வயதைக் கடந்த கிழவி கொண்டம்மாள்,

“இவனை அடிச்சி கையைக் கால உடைச்சி விட்டா, திரும்பிவரத்தான் செய்வான். அதுக்குப் பதிலா எங்க காலத்துல செய்தது போல ஏழுவிட்டுச் சோறுபோட்டு அனுப்பி வைக்கலாம்” என்று தான் வாழ்ந்த காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தண்டனையை அவனுக்கு அளிக்குமாறு சொல்கிறாள்.

“எங்க காலத்துல யாராவது திருடன் பிடிபட்டா, அவனுக்கு ஏழு விட்டல இருந்து மூணுவேலையும் சோறு போடுவோம். அவன் ஏழுவிட்டுச் சோற்றையும் மூணு வேளையும் திங்கணும். முத ரெண்டு நாளைக்கு ஆசையா திம்பான். அப்புறம் சோற்றைப் பார்த்தாலே, வயிற்றைப் புரட்டும். ஒருவாரம் இப்படிச் சாப்பிட்டா அவன் மனசு தானா மாறிடும். அதுக்கு அப்புறம் அவன் நம்ம ஊருக்குத் திரும்ப வரவேமாட்டான்.” இவ்வாறு ஒதியூர்க்கிழவி தரும் தண்டனை சாத்வீகமானதும், அதேநேரம் திருடனின் மனத்தைப் பெருந்துயரத்திற்கு உள்ளாக்குவதாகவும் அமைந்துள்ளது. “மனுசனுக்குக் கொடுக்கிற தண்டனையிலே எது பெரிசு தெரியுமா? பிடிக்காதவங்க, கொடுக்கற சோற்றைத் திங்குறதுதான்” (ப. 67) இந்தச் செயலால் அவன் மனம் திருந்துவது காட்டப்படுகிறது. கரிசல் வட்டார மக்கள் வாழ்வியல் அனுபவங்களை அறிந்தும் தெளிந்தும், வேம்பின் மகத்துவத்தைப் போன்று மானுட உள்ளத்தைக் குணப்படுத்தும் மருத்துவக் குணம் மிக்கவர்களாக விளங்குவது இதன்வழி எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

“கரிசல் பூமிக்கென சில விசேஷ குணங்களிருக்கின்றன. மண்ணைப்போலத்தான் இங்கே மனிதர்களும். அவர்கள் வெயிலில் காய்ந்து கிடந்தாலும் ஈரமனது கொண்டவர்களே. கோபம் அவர்களின் இயல்பான குணம். ஆனால் எந்தக் கோபமும் மனதிற்குள் உறைந்து போவதில்லை. காற்றில் தூற்றப்படும் உமியைப் போல அது கண்முன்னே மறைந்து போய்விடுகிறது. என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடுவது வறட்சியிலும் வறுமையிலும் ஈரநெஞ்சினராய்க் கரிசல் வட்டார மக்கள் திகழ்வது தெளிவுறுத்தப்படுகிறது.

இயற்கை அழிவு

மண்சார்ந்த வாழ்விலிருந்து மக்கள் தங்களை மெல்லமெல்ல விடுவித்துக் கொள்ளும் முயற்சி காலம் காலமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இயற்கை விதிகளை மதித்தும் போற்றியும் வாழ்ந்த காலம் வரையில் மக்களுக்கு இயற்கையால் எந்தவொரு துன்பமும் நேரவில்லை. தனிமனிதனின்

பேராசையும், பொறாமையுமே இயற்கை அழிவுக்குத் துணையாக நின்றது. இந்நாவலில் பொம்மக்காபுரம் என்ற கிராமம் வேளாண் தொழிலில் ஏற்பட்ட நட்டத்தால் கிட்டத்தட்ட முழுமையாகக் கைவிடப்பட்டுக் கிடப்பதும், வாழ்வதற்குத் தகுதியற்றதாகிவிட்ட அந்த ஊரைவிடுத்து மக்கள் புலம் பெயர்ந்து நகரங்களை நோக்கிச் சென்றுவிடுவதும் கதைப்போக்கில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மரபு வழியாகப் பயன்படுத்திவந்த நாட்டுவிதைகளைக் கொண்டு வேளாண்மை செய்துவந்த வரை கரிசல் வட்டாரத்தில் விவசாயம் பொய்த்துப் போகவில்லை என்பதனையும், அரசு கொடுத்த வீரிய விதைகளைப் பயன்படுத்தியதால் மண்வளம் குறைந்து விவசாயம் அழிவுக்கு உள்ளானதனையும் ஒரு தொன்மக்கதை மூலம் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். விவசாயம் பொய்த்து, வாங்கிய கடனுக்காக மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக நகரங்களை நோக்கிச் செல்வதுமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதனை இந்நாவல் தக்க சான்றுடன் எடுத்துரைக்கிறது.

“அந்த வருசம் பொம்மக்காபுரத்தில் ஒருவருக்குக்கூட பருத்தி விளையவில்லை. பெருத்த அடியாக இருந்தது. இந்த நஷ்டத்தை சரி செய்வதற்காக அரசாங்கமே கூட்டுறவு சங்கம் மூலம் விவசாய லோன் தருவதாக அறிவித்தது. அதை வாங்கி அடுத்த வருஷம் விவசாயம் செய்து அதில் பலனின்றி, கடன் கட்ட முடியாமல் போனதில்தான் அவர்களின் வீழ்ச்சி துவங்கியது. அந்த வருஷம் கடனைக் கட்ட முடியாமல்போன ஆறுபேரின் வீடு, ஆடு மாடுகள் ஜப்தி செய்யப்பட்டது. அவர்கள் தான் ஊரிலிருந்து முதன்முதலாக வெளியேறிப் போனவர்கள். அவர்கள் போன சில வருஷங்களிலேயே மழையில்லாமல் பஞ்சமாகிப் போனது. எந்த விவசாயமும் செய்யமுடியவில்லை. பத்து வருஷத்திற்குள் அந்த ஊரில் விவசாய வேலைகள் செய்ய ஆட்களே இல்லை. எல்லோரும் சிவகாசிக்கு பட்டாசு பேக்டரிக்கும், தீப்பெட்டி கம்பெனி வேலைகளுக்கும் கிளம்பிப் போயிருந்தார்கள்.”

(ப. 274)

இயற்கையின் அழிவு மானுட வாழ்வில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை இக்கதையாடல் அறிவுறுத்தும் போக்கில் அமைந்துள்ளது.

வலியன் சுழன்றடித்தல்

வெக்கை மிகுந்த கரிசல் வட்டாரத்தில் எப்போதும் சுழன்றடிக்கும் காற்றின் ஆரவாரத்திற்குப் பின்னணியாகவும் ஒரு கதை கூறுகிறார் எஸ்.ரா (Ramakrishan, 2014).

கரிசல் வட்டாரத்தின் பொம்மக்காபுரம் என்னும் கிராமத்தில் காற்று எப்போதும் சுழன்றடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. அது ஊரில் உள்ள மண்ணையும் மரங்களையும் தலைவிரித்து ஆடச்செய்கிறது. பெருமரங்கள் கூட அதனால் பயந்து கூச்சலிடுகின்றன. காற்றடி காலத்தில் மனிதர்களின் பேச்சு ஒடுங்கிவிடுகிறது. யாரும் அதிகம் பேசிக் கொள்வதில்லை. பேசிக் கொள்வதற்குக் காற்று விடுவதும் இல்லை. மேய்ச்சலுக்குப் போன மாடுகள் உலர்ந்த தரையை முகர்ந்தபடியே காற்றின் மூர்க்கத்தை எதிர்கொள்கின்றன. இக்காற்றின் உக்கிரம் மனிதர்களை பயங்கொள்ளச் செய்கிறது. கரிசல்வாசிகள் காற்றுக்கு அடிபணிந்து விடுகிறார்கள். ஒருவரும் காற்றைச் சபிப்பது இல்லை. மாறாக செய்வதறியாமல் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் (ப. 262).

இந்தக்கரிசலின் வீரியமான காற்றுக்கும் ஒரு கதையிருக்கிறது. அது பொன்னுநாயக்கர் சொல்வதாக அமைந்திருக்கிறது. வலியன் என்னும் ஆடு மேய்ப்பவன், தான் மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிவந்த அறுபது ஆடுகளையும் ஓரிடத்தில் இருக்கச் செய்துவிட்டு, பக்கத்தில் உள்ள கண்மாய்க்குச் சென்று திரும்புகையில் தனது ஆடுகள் காணாமல் போனது கண்டு சுற்றுமுற்றும் தேடிப் பார்க்கிறான். எங்குமே

தன் ஆடுகள் காணாமல் இருப்பதும், ஆடுகள் சென்ற வழித்தடங்கள் கூட காணாமல் இருப்பதும் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்து, மீளாத்துயரத்தில் தற்கொலை செய்துகொள்கிறான். இறந்து போன வலியன்தான் காற்றடி காலத்தில் தன் ஆடுகளைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்கிறார் பொன்னுநாயக்கர்.

“இந்த சுழிக்காற்றாக அலைபவன் வலியன். ஆடுகளைப் பறிகொடுத்தவனின் ஆற்றாமைதான் காற்றின் உக்கிரமாக வெளிப்படுகிறது. அவன் தேடுகிறான். ஒவ்வொரு வீட்டுக் கதவாகத் தட்டி ஓய்ந்து போகிறான். ஆடுகளைக் காணவில்லையே என வருந்தி அழுகிறான்” (ப. 364).

இன்றும் அகால மரணமடைந்து இறந்துபோனவர்கள் தங்கள் உறவுகளைத் தேடி, மண்ணைத்தேடி அலைந்துகொண்டிருக்கும் கதைகள் மக்கள் வழக்காற்றில் ஏராளமாக இருப்பதைக் காணலாம். காற்றின் உக்கிரத்திற்கும் மனிதவாழ்வியலோடு இணைத்துப் பார்க்கும் மண்சார்ந்த மக்கள் பண்பு இக்கதையின்வழி உணர்த்தப்படுகிறது.

வழிபாட்டு மரபுகள்

நாட்டார் வழக்காற்றில் வழிபாட்டு மரபுகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. கடுமையான குற்றங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டவர்கள், சாதிய மோதலில் பலியானவர்கள், செய்யாத குற்றத்திற்காகத் தண்டனை பெற்றவர்கள் குலதெய்வங்களாகவும், சிறுதெய்வங்களாகவும் வழிபடப்படுகின்றனர். கரிசல் வட்டாரத்தில் ஆடுமேய்த்த சிறுமி, மடைக்காவல் தொழில் செய்த குன்னன் தெய்வங்களாகப்பட்ட நிகழ்வுகள் கதையாடல்கள் மூலமாகக் காட்டப்படுகின்றன.

“தொன்மங்கள் அவை வழங்கப்படும் சமூகத்தில் தொல்பழங்காலத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளின் உண்மையான விவரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. அவை உண்மையென்று நம்பப்படுகின்றன. தொன்மங்கள் சமயக்கோட்பாட்டில் நியமங்களாகவும், புனிதமாகவும் போற்றப்படுகின்றன” என்னும் வில்லியம்கருத்து, தொன்மக் கதையாடல்களே வழிபாட்டு மரபுகளாகவும், நம்பிக்கைகளாகவும் நிலைபெற்றுவிடுகின்றன என்பதனைத் தெளிவுறுத்தக் காணலாம் (William Bascom, 1957).

வைகை ஆற்றை ஒட்டிய வேப்பங்காடு கிராமத்தில் நீர்ப்பாய்ச்சுதலில் ஏற்பட்ட சாதிய மோதலில் குன்னன் என்னும் மடைக்காவல் செய்தவன் வடக்கூர்க்காரர்களால் கொலைசெய்யப்பட்ட அவன் நினைவாக அவனை சிலையாக வைத்து வழிபட்டுவரும் நிலைப்பாட்டினை,

“நீர் பாய்ச்சுகிற சண்டையில் வடக்கூர்க்காரர்கள் அவனை வெட்டிக் கொண்டு விட்டதால் அவன் நினைவாகச் சிலையெடுத்து வணங்கி வந்ததாகவும், எட்டுர் கலவரத்தின்போது அந்தச் சிலை களவு போனதாகவும் ஊரிலிருந்த வயதானவர் நினைவு கூர்ந்தார்” (ப. 318-319) என்னும் பகுதிவழி எடுத்துரைக்கிறார். சாதிய மோதல்களில் கொலையுண்டவர்கள் வழிபடு தெய்வங்களாக நிலைபெற்று அடைவதனை இதன்வழி அறியலாம்.

இதேபோன்று ஆட்டுவியாபாரி மகாலிங்கம் தன்னுடன் ஆடுகள் மேய்த்து வந்த பெண்ணுக்குத் துரோகம் இழைத்ததும், தான் செய்த தவற்றை மறைப்பதற்காகத் தினந்தோறும் கண்மாய்க்கரையோரம் உள்ள கரும்பாறை ஒன்றின்மீது தண்ணீரை ஊற்றி ஆற்றுப்படுத்துவதும், தன் சந்ததியினரையும் தண்ணீர் ஊற்றுமாறு செய்வதனையும், தன் வாழ்வின் இறுதியில் அதற்கான காரணத்தைச் சொல்வதும் சுவாரசியமிக்கவை. தன்னை நம்பி தன்னிடம் இருந்த ஆடுகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொல்லிவிட்டுச் சென்ற கன்னிசேரிக்காரியின் ஆடுகளை அவள்மீது கொண்ட பொறாமையால் தான் கொண்டு விட்டதனையும், தன்னுடைய தவறை ஒத்துக்கொள்ளுமாறு அவள் வந்து கேட்டபோது அவளையும் கொண்டு கிணற்றில் வீசிவிட்டதனையும், செய்த தவற்றுக்குத் தண்டனையாக அவள்

அமர்ந்திருந்த கல்மீது தன் ஆற்றாமை தீர நாள்தோறும் தண்ணீர் ஊற்றி, அவளது கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதனையும் கதைப்போக்கில் காட்டுகிறார்.

“பகல்ல பாறையில் பாத்தனே என நினைத்துக் கொண்டு போனா பாறையில் யாருமே இல்ல. ஆனா அந்தப் பாறையைக் கையாலே தொடமுடியலை. அது கொதிக்குது. அவளோட ஆறாமை கொதிப்பா மாறி அந்த பாறையில் அப்படியே இருந்துச்சி. எனக்கு பயமாகிருச்சி. பாறையோட கொதிப்பை அடக்க தண்ணி ஊற்றுனேன். அந்தப் பழக்கம்தான் இன்னைக்கு வரைக்கும் தினம் அதுக்குத்தான் தண்ணி ஊற்றிக்கிட்டு இருக்கேன்.” (ப. 195) என்னும் பகுதி கரிசல் வட்டாரத்துப் பெண்ணின் மனஆற்றாமையை, கோபத்தின் உக்கிரத்தைக் காட்டுகிறது. அவளை ஆற்றுவித்தால் மட்டுமே தன் குடும்பம் விளங்கும் என்ற நம்பிக்கை, அவரது மனத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

“நான் செஞ்ச தப்பு மனசை உறுத்த ஆரம்பிச்சிருச்சு. அதான் தினம் பாறைக்கு தண்ணி ஊற்றிக்கிட்டு இருந்தேன். அவ கோபம் லேசில ஆறாது. நீங்க அவளைக் குலசாமியா கும்பிட்டுப் பரிகாரம் பண்ணுங்க.” (ப. 196) என்னும் பகுதி செய்த தவற்றுக்கு உரிய தண்டனையை ஏற்றுக் கொள்வதோடு, அவளை வழிபடு தெய்வமாக்கும் மரபும் வழக்கில் இருப்பதனைக் காட்டுகிறது.

“அதன்சில நாட்களில் கீதாரி மகாலிங்கம் இறந்துபோய்விட்டார். அதன்பிறகு அந்த பாறையை மகாலிங்கம் குடும்பத்தினர் கும்பிடத் துவங்கினார்கள். நாளடைவில் அதைச்சுற்றி சிறிய சுற்றுச்சுவர் எழுப்பி, கதவும் போட்டு விட்டார்கள். இப்போது அது ஒரு கோவிலாக மாறியிருந்தது.” (ப.196) என்னும் பகுதி சிறுதெய்வ வழிபாட்டு வளர்ச்சியை அறிவுறுத்துவதாக அமைகிறது.

கடம்பி

“நாட்டார் கதைகள் வட்டாரவியற் பண்புடன் இணைகையில் அவற்றில் தேவதைகள், அரக்கர்கள், தெய்வங்கள் போன்ற பாத்திரங்களும் அவ்வப்போது தோன்றுகின்றன” என்பது நாட்டார் கதைகளின் தன்மையாக விளங்குவதாக நெய்ல் பிலிப் கூறுவதைப் போன்று இந்நாவலில் வனதேவதை பற்றிய தொன்மக் கதையாடலும் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது (Neil Philip, 1995).

அடர்த்தியான காட்டின் ஊடாக நிறைந்திருக்கும் தொன்மக்கதைகளும், தேவதைக் கதைகளும், பஞ்சதந்திரக் கதைகளும் ஏராளமானதாக உலக இலக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இதன் அடர்த்தி மிகுதி. அத்துவானக் காட்டில் மாயங்களும், மனதை மயக்கும் நிகழ்வுகளும், ஆளைக் கொல்லும் பாவைகளும் இருந்து வருவதாகச் சொல்லப்பட்டு வரும் கதைமரபிற்குச் சான்றாக இந்நாவலில் கடம்பி கதை காட்டப்பட்டுள்ளது. ஜமீன்தார் கருணாகரபூபதி பரிவாரங்கள் சகிதமாகப் பன்றிமலைக்கு வேட்டைக்குப் போகிறார். அங்கே மலைசாதிப் பெண்ணான கடம்பியைக் கண்டதும் அவள்மீது காதல் கொண்டு, அந்தக் காட்டிலேயே தங்கிவிடுகிறார். அவள் ஒரு சித்துப்பெண். அவளது அதீதமான காமப்பசிக்கு, காட்டிலிருந்து வெளியே வரமுடியாமல் கடம்பியின் பிடியிலேயே தவிப்புக்கு உள்ளாகிறார். அவளிடமிருந்து தப்பித்து வெளியே வரும் ஜமீன்தார் இதுவரை தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கை கனவா அல்லது நனவா என அறியஇயலாமல் தவிக்கிறார்.

“அவர் காட்டைவிட்டு வெளியே வந்தபோது கண்கூசம் வெயிலாக இருந்தது. இத்தனை நாட்களாக இந்த வெயிலைக் காணவேயில்லை. அவர் தனது அரண்மனைக்குப் போனபோது பாழடைந்து போனது போலிருந்தது. வேலையாட்கள் அவரை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். கடம்பியைத் தேடி காடு முழுவதும் அலைந்தார்கள். அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

வனவாசிகள் அப்படியொரு பெண் தங்கள் இனத்தில் கிடையாது என்றார்கள். சிலநாட்களில் ஜமீன்தார் இறந்துபோனார்.” (ப. 119-120).

காடுகளில் வனதேவதை உலவியுள்ளதனையும், அவ்வாறு அவர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அவர்களிடமிருந்து மீள்வதற்கு வழியே இல்லை என்ற தொன்மக் கதையாடலையும் இதன்வழி காட்டுகிறார். அதோடு கரிசல் வட்டாரத்தில் ஜமீன் குடும்பம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதனையும் காட்டுகிறார் எஸ்.ரா (Ramakrishan, 2014).

இவைபோன்றவும், இன்னும் பலவுமாக இந்த நாவலில் கதையாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஏராளமான புனிதங்களையும், புதினங்களையும் கரிசல் வட்டாரம் பெற்று விளங்குவதனை இக்கதையாடல்களின்வழியாக எடுத்துரைத்துள்ளார் எஸ்.ரா (Ramakrishan, 2014).

” நாட்டார் கதைகள் புனைவுகளாகக் கருதப்படும் உரைக்கதையாடல்கள் அவற்றைச் சமயஞ்சார் நியமங்களாகவோ, வரலாறாகவோ யாரும் கருதுவதில்லை. பொழுது போக்கிற்குத்தான் அவை சொல்லப்படுகின்றன என்று கூறினாலும், சில நேரங்களிலும் அறிவுறுத்துவதற்கும் போதிப்பதற்கும் கூறப்படுகின்றன” (ப. 51) என்னும் கருத்தினை மெய்ப்பிப்பதாய் இந்நாவலின் தொன்மக் கதையாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறான கதைகளைக் கதையாசிரியர் தன் கூற்றாகவே எடுத்துரைப்பது இதன் கதைசொல்லும் பாங்கிற்கு வலுசேர்ப்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கும் தனித்துவமான பண்பாட்டு வழக்காறுகள் வழக்கில் உள்ளன. அவற்றை அறிவதற்கு அவ்வட்டாரத்தின் பண்பாட்டுக்கூறுகளே சான்றாக அமைகின்றன. தமிழகத்தின் கரிசல் வட்டாரம் தனித்துவம் மிக்கது. அதில் கலையும் வாழ்க்கையும் இரண்டறக் கலந்து திகழ்கிறது என்பதும் சஞ்சாரம் நாவலின்வழி வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் பாலைநிலம் வறட்சியையும் வறுமையையும் காட்சிப்படுத்தினாலும், வாழ்வியற்பொருளை அறிவுறுத்துவதற்கும் நிலைநிறுத்துவதற்கும் அத்திணைப் பாடல்களே புலவர்களுக்குத் துணைசெய்துள்ளன. அந்த வகையில் கரிசல் வட்டாரத்தின் கதைகளில் வெம்மையும் வறுமையும் நிறைந்திருப்பினும் அதன்வழியாக வாழ்வியல் உண்மையும் உணர்வும் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகிறது. இதன்வழியாக இலக்கியத்தின் அறமுரைக்கும் கூறு நிலைபெற்று அடைகிறது. ஒரு தேர்ந்த கதைசொல்லியின் கதைவார்ப்பும், புனைவின்வழியாகக் கட்டமைக்கப்படும் வட்டாரவியற் பண்புகளும் தொல்சமூகத்தின் வாழ்வியல் பதிவுகளாக அமைந்துள்ளதனை இதன்வழியாக உணரமுடிகிறது. கரிசல் வட்டாரத்தில் மறைந்துபோன கதையாடல்களையும், தொன்மங்களையும் பதிவாக்கியுள்ள திறத்தில் இந்நாவல் நிலைபெறுடைய ஆவணமாக அமைந்துள்ளமை தெளிவாகிறது.

References

- Kailasapathi, Ka., (2000) Ancient Tamil life and worship, Kumaran Book House, Chennai, India
 Neil Philip, (1995) The Illustrated Book of Myths: Tales and Legends of the World, Dorling Kindersley, UK.
 Philip Joseph, (2007) American literary regionalism in a global age, Louisiana State University Press, Baton Rouge, USA
 Ramakrishan, S. (2014) Cancaram, Uyirmai Patippakam, Chennai,
 William Bascom, (1957) The Myth-Ritual Theory, Journal of American Folklore, 70(276), 103-114.
<https://doi.org/10.2307/537295>

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License